

Lisa 7: Transkriptsioon intervjuust ORG2-ga

Kuidas te selle koostööni jõudsite?

ORG2: Me jõudsim selle koostööni selle kaudu, et üks inimene, kes on käinud ka siin plaate mängimas päris palju ja on päris professionaalsel tasemel, tegi ettepaneku teha koostööd mingis vallas.

Ja see on siis meie, Tartu Ülikooli, tudeng keegi?

ORG2: Jah, meedia ja ajakirjanduse mingist...

Okei-okei, kes osales seal... kuidas ta seda teile presenteeris ja kas te otsustasite kohe, et jah, teeme, või nõudis see mingit kaalutlemist?

ORG2: Jah, et see oli üsna nagu selles mõttes hea, et see oli nagu ka vahetus suhtluses. Ma sain ise välja pakkuda. Meil oli sel hetkel nagu teemana väga üleval ja siis me leidsime ühise pinna, kust startida.

Aga mis see asi oli, mis pinnal oli?

ORG2: Pinnal tol hetkel oli, või sõelal, ütleme siis pigem, oli kaks teemat. Üks neist oli kodulehe sisu valmistamine ja teine oli ruumide väljarentimine. Põhimõtteliselt, et kuidas neid olemasolevaid ruume veelgi efektiivsemalt kasutada.

Ja jõudsite koos kahekesi arutledes lihtsalt selleni, et on kaks suunda ja jätsite neile valida, või kuidas?

ORG2: Andsime, jah, alguses neile valida, ja siis kuna see otsustusprotsess oli neil üsna nagu pikk, siis me tegime nagu selle valiku lähtuvalt praktilistest muutustest elus nagu ise ära mingi hetk. Ütlesime, et nüüd ongi sõelal ainult üks, sellepärast, et mul tuli samal ajal kaks praktikanti, kes tegid seda kodulehe asja palju kiiremini nagu.

Okei, et siis jäi kohe see ruumide rent?

ORG2: Jah, kuigi nad ise jätkasid minu arust vist veel alguses selle kodulehega nii, et viimasel hetkel tuli veel see teema veel kuidagi üles, kuigi ma kellelegi veel mainisin nagu seal, aga noh...

Aga millest see tingitud oli, et nad tegelesid sellega niimoodi edasi, kuigi tegelt poleks pidanud?

ORG2: Ma ei tea. Lihtsalt, ütleme, see teema, mis oli, oli see, et sellest seltskonnast tundus olevat üks inimene väga motiveeritud, kes võttis ühendust, kellega me rääkisime, kes nagu tajub seda

sisemaailma ka mõneti, ja siis oli mingi hulk inimesi, kes seda ei taju ja ei olnud motiveeritud. Pigem nii.

Ja siis selle taha jäi see projektidega nii-öelda kooskõlastamise probleem ka?

ORG2: No pigem mulle tundus, et kuna ma ise olen ka õppinud ülikoolis, siis mulle tundus päris nagu loogiline selline ülikooli loogikast lähtuv asi, et alguses on mingi tähtaeg millekski, milleks lepitakse midagi kokku. Siis on järgmine tähtaeg, mingid ülesanded. Ja siis on kolmas tähtaeg, mis nihkub semestri lõppu, kui pärismaailm on vägagi muutunud. Ühesõnaga see reageerimisvõime on üsna nagu... selle eriala poolt vaadatuna üsna aeglane. Mingi teise eriala poolt vaadatuna oleks see reageerimisvõime võib-olla ka nagu kaks aastat, et mida iganes, aga sellise asutuse selline struktuur selle rakursi alt võib muutuda nagu kuuga ka. Et sul on põhivisioonid ja liikumissuunad nagu paigas, aga lihtsalt mingi asi võib nagu sisse tulla, et puhtalt, kui sul ei ole ressursi, siis sul on mingi praktikandid, kes kodulehe jaoks näiteks hullult materjali... siis üks tüüp, kes on lubanud teha kodulehe nagu kuskilt organisatsiooni seest, siis ta saab järsku nagu mingi kopsupõletiku, siis tal on puhkus läbi, see jääb ära, siis sul ressursi ei ole, et tellida seda mujalt sisse ja nii edasi. Ühesõnaga selline ülesanne nagu meie jaoks, lihtsalt kui me oleme väga sõltuvad mitmest asjaolust ja üsna alati surma piiril nagu, kuigi nüüd palju paremas olukorras kui kunagi varem, et ma arvan, et see ei ole enam nagu nii hull, aga ikkagi üsna kitsikuses, et siis ei ole võimalik nagu teha sellist. Ma loodan, et ma oma jutuga pikale ei lähe, ei ole võimalik teha sellist nagu koostööd just meedia poole pealt, et me teeks seda pikka arengut, sest meil ei ole ka seda lühikest väga tugevat pinnast.

Et kõik on pigem spontaanne ja jooksvalt?

ORG2: Mitte kõik, aga jah, ütleme, näiteks see sama, kui me räägime sellest samast projektist, millest teie räägite, siis see võib rakenduda näiteks septembrist. Sellest septembrist. Me ei ole reaalselt hakanud seda rakendama, sest no mingi hetk oli see teemas ja kui see töö sai valmis, siis oli juba läinud laualt, sest meil nagu sesoonselt tuleb kõige tihedam graafik, et see on nagu detsember ja jaanuar, kui me peame väga palju oma produktsiooni tegema ja siis tuleb kevad, kus me peame mingil teisel lainel tegema midagi rohkem ehk siis ette valmistama suveks. No nii palju juhuslikke asju on kultuurivaldkonnas, mis võivad vahele tulla, mis viivad selle koostööprojekti nagu kaugemasse tulevikku.

Aga mis põhjusel te otsustasite tudengitega üldse koostööd teha?

ORG2: Nemas otsustasid!

No aga teile anti ju valikuvõimalus, eksle. Mis oli see argument või mille peale te mõtlesite, kui nõustusite?

ORG2: No mina otsustasin selle koha pealt, et meil on väga palju nagu ära teha ja et on konkreetsed ülesanded, mida võiks teha. Selle pealt puhtalt.

Aga millist rolli te mängisite ise selle kogu projekti juures? Tudengid küll töötasid selle projekti kallal, aga kuivõrd palju te ise sellega kaasas olite? Mis te omalt poolt projekti vältel tegite?

ORG2: No ütleme nii, et meie panus oli marginaalne. Ma küll näiteks elus olen väga palju tunnetanud seda mingites kohtades, et oleks võinud paremini teha, näiteks seesama, kui mul käisid praktikandid mujalt. Ma oleks pidanud paremini leidma välja nende tugevused ja nõrkused. Selle projekti puhul ma tundsin küll, et see oli lihtsalt ära tegemine, et lihtsalt on antud ülesanne, teeme selle ära ja meil ei olnud seda suhtlust väga palju. Ma ei tea, kuidas ma ise oleks suutnud seda initsiatiivi nagu omalt poolt näidata, et kas ma oleks pidanud omakorda panema mingid tähtjad, mis... ma ei tea, aga jah.

Aga mis sa arvad, mille taha see jäi, et selline see kommunikatsioon oli omavahel?

ORG2: Seda on raske öelda. Ma arvan, et siin tuleb mingi kolmas osapool mängu, et puhtalt ülikooli struktuur ja see tegutsemisviis ja need... nagu ajatajumine konkreetsetes mõttes. Siis ülikooli, üliõpilaste aja tajumine, nende kohustused ja tunded millegi suhtes, ja meie oma nagu. Ma arvan, et me oleks ise ka seal võinud rohkem panustada, aga reaalselt ka keegi ei öelnud, et me oleme praktilal. Tundus, et meil on üks ülesanne, me teeme selle ära ja see on kõik. Aga ei olnud seda, et seesama... nagu ma ütlesin alguses, et alguses oli kaks, siis midagi muutus, siis kuidagi nagu üldse, et kuule see muutus, ja kuskilt see info ei levi, et nagu see on hästi tõmmatud nagu laiali.

Võib-olla nagu mingi mõlemapoolne selline juhuste kokkulangevus, et niimoodi läks?

ORG2: Ma arvan, et see lisaks nagu juhuste kokkulangevusele on ka puhtalt mentaliteedi küsimus. Vahet ei ole, kas tegemist on ajakirjanduse või PR-iga nagu õppes, ajakirjanduse mõttes ta on igati ja nagu ainuõigelt mõistetav, et inimene peab mõtlema nagu väga abstraktsetes kategooriates, et sa pead nagu aru saama umbes kuhu maailm liigub, mis on need abstraktsed asjad, et PR-is ma oskan kommenteerida ainult muusika ja kultuuri poolt, see peab käima nagu täiesti teistmoodi. See on eraldi haru, et üks on sotsiaalmeedia inimene, teine on nagu vana meedia inimene ja see mõtteviis peab teistmoodi käima. Ja nüüd see projekt, mis me konkreetset koos tegime, see ei lange ühele ega teisele poole, vaid see langeb mõlemast nagu välja natuke. Et ma nagu seal tunnen, et kuidagi võib-olla see eesmärgipüstitus oli üldse vale. Äkki ma oleks pidanud andma midagi muud, et äkki ma oleks pidanud andma midagi rohkem... enda poolt uurima, et mida need inimesed nagu reaalselt tahavad teha, need noored. Kas nad üldse nagu tahavad seda teha? Seada küsimärgi alla kõikide nende soov, mitte anda nagu. Nende probleem puhtalt, et nad on noored ja lähevad igaüks mingis suunas oma elus, et see oli minu probleem, ülikooli probleem. Ma ei oska öelda, seal on lihtsalt nagu see, et mis on õppejõu eesmärk, see ei jõudnud minuni... on ka nagu võib-olla probleem, võib-olla mitte. Aga mulle tundub,

et see võiks olla probleem. Ja teine probleem on siis see, et mina tõesti ei suhelnud ise nendega piisavalt nagu reaalsete potentsiaalsete töötajatega. Mulle tundub, et siis lõppkokkuvõttes jäi siis neile, et „ah teeme lihtsalt ära“. Nende probleem on see, et nad elus on liiga noored, et tajuda, et nad elavad puhtandit, et nad peaks nagu kohe kui nad teevad, olema nagu *fuck*, ma ei taha seda teha, ma tahan seda teha hoopis.

Selline suur üldine küsimus – kui jätta kõrvale fakt, et tegemist oli tudengitiimiga, siis kuidas see koostöö teie hinnangul nagu õnnestus?

ORG2: No ma ei nimetaks seda isegi väga suureks koostööks. Seal oli paar kontakti nagu, et see...

No see paar kontakti, see võib-olla... ebaõnnestunud koostöö, et mis selle ebaõnnestumise siis tingis?

ORG2: Ma arvan, et vähene huvi siis kahelt poolt. Võib-olla see baasküsimus oli meie jaoks vale kui ka nende endi jaoks vale. Meie jaoks oli vale see, et lihtsalt, et mis see suur ülesanne nii-öelda oleks ja meie poolt oli vale see, et me ei suutnud seda suurt ülesannet nimetada sellisena, mis oleks huvi pakkunud nendele inimestele. Ma ei süüdistaks seda ühepoolsest, et seal ongi kolm poolt nagu sees.

On teada, et sellist koostööd tahetakse sama õppeaine raames veel edasi arendada, niimoodi, et ettevõtteid kaasatakse samamoodi, et nelja-viieliikmelised tiimid töötavad siis mingi kommunikatsioonilase probleemi kallal. Mis võiks tulevikus olla teisiti või mis võiks olla see, mis aitaks sellel projektil õnnestuda?

ORG2: See on natuke keeruline küsimus, aga noh, kuna ta on üsna laialt nagu ette valmistatud, siis ma võtan õiguse ka üsna laialt vastata. Ma käisin hiljuti ühel, olin mentor ühel nagu (*konkreetses koolis*) erialal, kus ma tean, et on olnud probleeme sama asjaga. Ettevõtlusõpe, kus on alguses, et „tehke mingi ettevõtte ja hakake tegema“. Nüüd see aasta oli mingi üks viis, nagu üldse, et selline, et mingid rühmad pidid välja mõtlema, et mis nad hakkavad seal aines arendama, siis see läks omakorda hindamisele tudengite seas, et igas rühmas, kes alguses idee nagu välja pakkus, et üks või kaks inimest ja see idee pidi nagu saama nii-öelda viis häält. Seda hakati hindama ja see oli üsna kompleksne lahendus selle konkreetse kommunikatsiooni pealt, et ma pakuks välja ühe ketserliku mõtte. Näiteks karjutaks välja kasvõi, et meil on mingi kommunikatsioonitudengid, tahavad leida mingit probleemi, mille kallal töötada ja kuidagi võimalikult paljude organisatsioonide juurde sellega jõuda. Ja teine asi ongi siis see, et võib-olla nendel tudengitel oleks need grupid juba eelnevalt paigas huvialade baasil nagu. Ma näiteks toon tõesti selle näite, et mul on üks konkreetne töökoht, mis oleks pakkuda ühele kommunikatsioonitudengile. Mitte siin majas pelgalt, vaid ka väljaspool, ühe teise asjaga seoses. Ja ma otsin seda inimest, kellel on selles kirge ja ma tahaks näha nagu enne tema võimeid, et mul oleks vaja teada, et keegi üldse huvitub sellisest erialast. Näiteks a la teatrist, muusikast, kinost. Ideaalis ma

näeks, et selle koostöövormi jooksul ma näen, millised on tema võimed eneseväljendusoskuses, nagu puhtalt keeles, siis eri registrites nagu sotsiaalmeedia ja vana meedia. Siis ma teaks, mida temaga edasi teha. Sest praegu oli mingi probleem, me käisime selle välja, kuidagi see lahendati ära, ma isegi sinna sisse ei ole jõudnud päris täpselt vaadata, ma olen vaadanud seda, mis sealt tuli, aga lihtsalt, noh, umbes okei tegeleme sellega septembrist, aga no ma elu sees ei võta kedagi tööle selle baasilt. Aga lihtsalt, et kui see oleks nagu, et kui ma tean, et need inimesed on huvitatud näiteks teatrist või mingist Stanislavskist või mingist projektist, et ma tean, et ma täpselt nagu seda teed lähme, et tal on mingi kirg selle vastu, et siis oskan nagu midagi ja tean teda tööle võtta nagu.

Kujutame nüüd ideaalolukorras ette, et ongi selline neljast tudengist koosnev tiim, kes on kirega asja juures. Just selles valdkonnas.

ORG2: Ja just selle valdkonna juures?

Just selle valdkonna juures.

ORG2: Sellepärast, et praegu seda ei olnud, ma arvan.

Võimalik, aga oletame, et oleks sihukene tiim. Milline võiks see koostöö siis välja näha?

ORG2: Kui ma tean, et nad on ühe valdkonna juures ja ühe maitse juures seal sees? Okei, siis see võiks välja näha selline, et ma räägin oma praegustest probleemidest. Kui mul on konkreetne idee, siis ma käin selle välja. Kui mul ei ole seda konkreetset ideed, siis nemad nagu omalt poolt pakuvad midagi välja. Kui nad näevad ise mingit probleemi mingis konkreetses tegevusalas, siis nad pakuvad ka selle välja. Praegusel juhul oli see, et nad pakkusid, et teeme (*organisatsioonile*) Instagrami. See on vältimatu selle asja tegemise juures, aga ma ei näinud, ma olekski võib-olla ise pidanud seda edasi arendama mingi hetk, et noh, et pakun välja, et teeme sellise töökoha, et kes on meil Snapchat ja Instagram ja Twitter ja kõik need asjad koos, eks. Aga see probleem on see, et selle Instagrami loomine iseenesest see ei ole ka mulle probleem.

Aga selle elushoidmine, onju.

ORG2: Jah, täpselt, see on probleem. Näiteks püsivate süsteemide loomine ja selle juures ka päriselt olemine. Selle juures ma teooria kohta ka ütlesin, et sa pakud selle välja, aga selle juures olemine on hoopis midagi muud nagu, et kui sa päriselt teed seda.

Okei, aga kui võtta fookusesse sellised lühiajalised konkreetsed projektid, ma saan aru, et sellise Instagrami ja selliste asjade puhul on oluline, et jääks keegi, kes teeks, et see ei ole ainult üks semester, see ongi reaalselt pikemaajaline projekt. Aga kui oleks mingi selline

kommunikatsiooniprobleem, millel oleks algus, millel oleks käik ja millel oleks ka reaalne lahendus?

ORG2: Aga äkki see ei pea olema probleem üldse?

Ei, see ei pea olema probleem, ma olen ise probleemis lihtsalt kinni.

ORG2: Ma lihtsalt mõtlen, et äkki see võiks olla konkreetne projekt lihtsalt. Ma enda puhul pakun välja midagi sellist, et ma tean, et siin on näiteks tulemas, me ei ole seda *book*-inud, aga meil on tulemas mingi suur vene bänd näiteks ja põhimõtteliselt seal on väga palju turundusjõudu vaja. See võiks olla siis nagu koostöös sellega, et see üritus saab läbi, me kõik saame analüüsida neid tulemusi, aga seal ei ole reaalset probleemi.

Seal ei pea probleemi olema, et lihtsalt kommunikatsioonialane selline...

ORG2: Ülesanne. Võib-olla küsimus, et nende puhul oli see ka, et nad otsisid nagu probleemi, et mida lahendada, aga nagu tegelikult oleks olnud vaja hoopis kommunikatsioonialast ülesannet. Meie andsime neile lõpuks probleemi, mis ei olnud nii väga kommunikatsiooniga seotud, aga kui nad oleksid öelnud, et andke meile kommunikatsioonialane ülesanne, siis ma oleks võinud anda kas sellise mingi ühe suure projekti või öelda, et okei, meil on kaks kuud järjest nagu kümme üritust nädalas, pange täiega. Et kõikidele see sama asi.

Okei, et siis oleks tõesti teistmoodi see koostöö? Võib-olla paremini alanud?

ORG2: Kindlasti. Nad oleks lihtsalt öelnud, et „okei, meil on mingi kursusetöö teha“, et „andke meile ülesandeid, mida lahendada“, et ei ole ainult suured probleemid.

Et hoopis teine asi. Sest jah, probleemiga seostub kohe mingi selline suurem üleüldisem mingi teema.

ORG2: Absoluutselt. Ja see ongi, et lisaks kui, noh, et kui ongi mingid üritused tulemas, siis ma vaatan, et üks asi on reaalsus ja teine on võimalused. Kui võimalused loovad selle, et ma saan panustada sinna rohkem, siis ma saan rohkem inimesi võtta, kes täidavad rohkem ülesandeid. Aga ma ei näe seda probleemina.

See probleemis kinniolemine on natuke vale lähenemine, et seda ma kindlasti analüüsin, et kuidas seda ülesandepüstitust üldse teha, et... okei. Aga kujuta korraks ette, et ma olen mõne sihukese ettevõtte juht, kes kaalub, kas teha koostööd ja kuidas teha koostööd kommunikatsioonitugedega selle sama aine raames. Mida sa mulle soovitaksid? Sina kui inimene, kes on juba läbi teinud selle korra.

ORG2: Okei, ma lihtsalt võib-olla siis sellisel juhul tõesti nagu, ma ei oska seda kommenteerida, sest ma tunnen, et ma ise olen olnud selleks liiga vähe ka. Aga ma ikkagi nagu võib-olla selles mõttes, et ma lihtsalt mõtleks välja nagu, mis on need võimalused ühel ja teisel pool piiri, et ma mingil määral teeks nagu sammu isegi sinna õppejõu poole. Mis on nagu tema eesmärk, et tema on nagu mentor ja ta tunneb, et tal on inimesed, keda ta üritab elus nagu aidata ja siis, noh, mul on mingid asjad, mida ma üritan oma elus teha.

Et siis saaks huvid võib-olla kokku viia?

ORG2: Jah, täpselt. Ma teeks ettevõtte juhina esimese sammu õppejõu poole pärast seda, kui see ettepanek tuleb, et ma päris täpselt saaks aru, mida ta tahab anda. Kui ma praegu ütlesin ka, et kui nad tulevadki mingi suurema eesmärgiga, siis selle õppejõu konkreetse aine eesmärgiks võib olla ka mingi suurem pilt nagu. Kui ma panen selle õpilase töötama Facebooki ja Instagrami ja selliste asjade peale, siis see on nagu rakenduskõrgharidus või rakenduskõrgharidus või rakenduskeskharidus või mida iganes nagu. Nüüd nagu see ideoloogiline pool tuleb sisse ikkagi ülikoolist endast nagu, et ma võin õppejõuga suheldes küll öelda, et mul ei ole sellist või sellist asja vaja, aga ma ikkagi peaks lähtuma tema nagu mõtetest, sest ta on pühendanud oma elu õpetamisele, ainekava väljatöötamisele ja nii edasi. Järgmine kord ma läheks õppejõu juurde ja küsiks, mis on selle asja *point*, miks me seda teeme.

Okei, no ütleme, et minu bakatöö põhieesmärk või selline ideaalne tulemus on see, et ma viin kõigi osapoolte soovid kokku omavahel ja ma töötangi välja sellise koostööskeemi või sellise juhendi, kus on olemas ootused ettevõtte kontaktisikule, ootused tudengile, võimalused... mingi raamistik, millega peale tulla. Ei ole nagu selline, et on vaja kommunikatsioonialast probleemi, vaid konkreetselt, et on vaja kommunikatsioonialast ülesannet, ja mis need eeldused on, mis need ülikooli ootused on, mis need võimalused on, mida ülikool pakkuda suudab. Kuidas sulle selline asi tundub?

ORG2: Ma arvan, et see on väga hea idee. Selles mõttes ma praegu oskaks täienduseks öelda ainult mingeid peenmehaanilisi lahendusi. Ma ei suuda võib-olla seda keskteed leida, ma rääkisin praegu võib-olla ümmarguselt, aga peenmehaaniliselt, detailselt, kuidas see võiks käia, on see, et õppejõud annab oma sõnumi õpilastele, nad ütlevad, et ülesanne on selline, nad valivad oma lemmikorganisatsiooni ja leian oma rühma sees kriitilise arvu inimesi, kes tahab selle organisatsiooni poole pöörduda. Neil on algne idee, mis nad välja pakuvad, ettevõtja võtab idee, võib öelda, et „okei, see sobib“ või ei sobi ja lõpuks läheb ta ja pakub oma ülesande välja õppejõule. Mitte, et see läheb filtrina läbi tudengite uuesti õppejõule, aga et see ettevõtja läheb õppejõu juurde ja ütleb, et selle tulemusena, mis teie olete andnud neil ülesandeks ja mis nemad on tulnud minu juurde jutuga, et kas sobib, kui selleks ülesandeks on see? Et tekiks side nagu ettevõtjaga ja nagu õppejõuga.

Et see on oluline selle juures?

ORG2: Jah, sest praegu ma isegi ei tea, kes see tüüp oli, kes andis, et võib-olla oli (*üks konkreetne õppejõud*) onju, et siis võib-olla polegi kunagi millestki rääkida, et...

Suurem kontakt ülikooli õppejõudude ja inimestega ka, onju.

ORG2: Sest see (*teise kooli*) näide oli selles mastaabis jälle nagu väga hea, et käisin seal nagu... võeti haltuurana sisse mingit tööd tegema ja ma nägin neid, kes neid muidu juhendavad, me rääkisime mingitest asjadest, nad ei taju nagu. Praegu käib jutt (*selle organisatsiooni*) välisest teemast, mis on sellega nagu natukene seotud, aga lihtsalt nad ei taju seda valdkonda nii spetsiifiliselt. Vahepeal mingid kommentaarid, mis tulevad teistelt. No konkreetselt muusika poole pealt on meil praegu üks muusikaprojekt, seal on üks inimene, kellel oli idee, ta läks kultuuriministeeriumist rääkima mingi loomemajandusettevõtjaga, kes ei adu mitte muffigi, ja siis tegelikult mina ise telliksin seda teenust, aga tema ütles, et ära telli seda, et see mõte on nagu selles, et ma sain nagu anda sellele juhendajale, kes ei saa nagu paratamatult olla kursis kõikide maailma nagu väikeste detailidega, vaid ta on avatud nagu mingis aspektis, sain teha selgeks, et „jah, sa oled nagu näidanud kõik õiged suunad kätte, et ära tee välja sellest tüübist selles kultuuriministeeriumis“, kes ei adu lihtsalt matsu, eks, et mina oleks esimene nagu tellija. See mõte ongi see, et õppejõud ei saa keskenduda kõikidele asjadele maailmas ja kõik inimesed, et kohe kui see lüli tekiks, oleks kõik need peenmehaanika asjad ka nagu natuke rohkem selgemad, näeks need ootused läbi ja siis oleks juba puhver või see lüli kahe poolt olemas nagu. Ma patran liiga palju, aga kui meil on 4 inimest rühmas, no tudengeid on võib-olla 26 on reaalne või? Ühel kursusel?

Ühes aines... oi, meil on ikka 60, ikka suur.

ORG2: No ütleme 60 onju, siis see teeb kokku 12 rühma onju.

Umbes midagi sellist jah.

ORG2: Ma arvan, et õppejõu poolelt see 12 rühma... kui nad suudavad leppida väga hästi kokku printsiibid ja ta näeb need 12 inimest läbi ja paneb paika need printsiibid, siis ta paneb alguses oma aega sinna, et nende inimestega rääkida, aga ta võidab pärast selle, et ta näeb, kelle, et kui ta annab selle õiguse, et need ettevõtjad peavad ise hindama, siis ta võtab selle koorma endalt ära. Ta annab oma tööajast rohkem ära selleks, et suhelda ettevõtjatega, aga kui ta näeb, okei, see tüüp on asjalik, see on lontrus, et siis ta teab, keda ta kui palju usaldab ja seal saab tekkida mingi ühislüli.

See on väga hea tähelepanek. Aga kui nüüd sügisel alustab uuesti see sama õppeaine onju, mis sa arvad, kas (*organisatsioon*) lööks selles kaasa, võtaks kommunikatsioonitudengid enda tiiva alla ja annaks mingi ülesande närida?

ORG2: Ee, raske kommenteerida. Mitte nagu sellepärast, et... ühesõnaga, jälle näiteks. Meie organisatsioonis ma võtan selle inimese praegu, kellest ma tunnen puudust onju, et ma ei tea, kas see oleks (*see organisatsioon*), et printsiibis jah, aga võib-olla me täidame selle lahtri juba ära inimesega, kes oleks võinud tegelt sealt tulla.

IOkei, aga no oletame praegusel hetkel, võtame niimoodi, et see aine algab ülehommest. Mis siis oleks, kuidas sa suhtusid sellesse?

ORG2: Siis ma testiksin kindlasti. Ma võtaks nagu need inimesed juba prototüübiks, et kas see süsteem, mis ma olen oma peas välja mõelnud, toimiks, et ma olen ise nagu väga ülikooli usku ja ma arvan, et ülikool kõikides oma veidrustes on ühiskonna alustala. Lihtsalt ma ei, noh, üks ülikoolis on ka igasugu inimesi. Mitte tudengite mõttes, aga õppejõudude mõttes nagu suuresti. Ma arvan, et ja igas mõttes, et organisatsioonide mõttes, et võib-olla ma olen ise kõige suurem lontrus ringist, kes olid juhendajad või mis iganes see pidi olema. Ma ei näinud ka seda õppejõudu, ma ei näinudki, mis see pidi olema. Aga ma võtaks kindlasti, jah. Ja ma nagu käituks teistmoodi ja kui vähegi oleks avatud, siis ma küsiks selle küsimuse ise, tänu sinu juhendamisele või nendele, sellele ämmaemanda strateegiale. Ma nüüd sünnitasin selle asja, et ma läheks nagu õppejõu juurde ja otsiks ta üles ja räägiks temaga, et mis me võiks teha ja mis on nende tudengite... et see võiks olla enam personaalsem nagu. Ma usun objektiivsesse õpetamisse, aga mingid kohad on, kus on vaja aina enam koomale tõmmata seda.

Kas sul praegu nagu tuleks kohe mingi kommunikatsioonialane ülesanne, väljakutse, niimoodi pähe, mida sa tegelikult tahaksid anda, et kui sul on tõesti nagu motiveeritud tudengid, motiveeritud just sinu projektiga tegelema, siis mis asjad need võiksid olla, mis ülesanded sinu peas tekivad, et mida võiks üks kommunikatsioonitudeng või kommunikatsioonitudengite tiim teha?

ORG2: Kui spetsiifiliseks ma pean minema? Kui suure üldistusastme sa ise pärast lood?

Mida kitsamalt, seda lihtsam on mul muidugi mõista.

ORG2: Tõsiselt? (*Organisatsiooni*) mõistes mul olekski täpselt see, et me teeme praegu koostööd nagu... see inimene, kellest ma rääkisin, meil oli mõte võib-olla võtta (*valdkonna*) peale üks inimene, kes kommunikeeriks kõiki üritusi mingil määral sotsiaalmeedias. See on täiskohaga töö nagu. Et lihtsalt oleks kursis kõikide nende kanalitega ja oskaks oma nagu mõtteid avaldada, seal see eeldab tegelikult väga suurt usaldust ja usalduse aluseks on väga suur keeleoskus ka. Nüansid keeles, mingid väiksed diferentsid. Eriti nii väikse mahu puhul. Väga suur kultuurihuvi absoluutselt ja põhimõtteliselt on üks pool, ja teine pool on see, mida me oleme ise arutanud (*konkreetsete inimestega*), mida me oleme linnas läbi lükata, et me soovime seda vana poolt, seda ajakirjanikku, et tekiks (*konkreetne leht*)

nii-öelda. Et oleks nagu mingi tüüp, kes oleks huvitunud, oleks nagu mingi renessansiinimene Tartus, et oleks huvitatud väga erinevatest asjadest, käiks erinevaid asju vaatamas, kajastaks seda siis kas blogiformaadis või kirjutaks kohtadele, mis talt ise tellivad artikleid. Siis mul on nagu endal see, et mult on tellitud (*konkreetselt väljaandest*), aga ma ei jõua kirjutada, sorri, idee, (*konkreetselt asjast*) võiks muusikasse kirjutada, tuleks raha, me saaks palgafondide alla panna pluss ise juurde, ei ole. Meil on kaht erinevat inimest juba eos nagu nende majade vahel vaja. Üks sotsiaalmeediainimene, konkreetsete meediumitega väga kursis, aga mõistuselt väga terav ja lühikeste sõnumitega. Ja pikkade sõnumitega inimest, kes suudaks koondada või suudaks teha pikemaid artikleid. Ma enda puhul veel lisaks sellele väljaspool (*konkreetselt organisatsiooni*), noh, kuna olen tegelenud, manageerin ka bände. Mul oleks vaja sellist inimest, kes kuulaks läbi kõik, uuriks läbi kõikide raadiojaamade, blogide... mul on endal tehtud statistika, andmebaas arvutis riikide põhjal, ajakirjanikud, need muusikaajakirjanikud, blogid, raadiojaamad. Mul oleks vaja inimest, kes kuulaks kõik läbi, vaataks, mis-kuhu sobib ja mõtleks, kui teda ennast puudutab see artist või need ajakirjanikud, et siis mõtleks sõnumis läbi alati nagu enda poole, et mind puudutab see, see puudutab teda ja teda, mis meid puudutab ühiselt, et ka nagu vana meedia inimene, aga metsikult töökas inimene, kes suudab ka seda kogu aeg nagu ja kes on metsik huviline oma valdkonnas. Ma tunnen, et seda kommunikatsiooni, muusika poole pealt pean lihtsalt seda kommenteerima, et need summad on nagu suhteliselt väiksed praegu siin, aga üldiselt on see, et kindlasti aina tõusvas joones panustatakse ka sellele PR-i poolele siin. Et esiteks ei ole siin tööstus välja arenenud, see areneb praegu, sinna tuleb rohkem ressursi, kui inimesed armastavad seda asja ja oskavad seda teha, et põhimõtteliselt on veel. Plaadifirmas vanasti käis kogu muusikatööstus nii, et sul oli palju raha mingites organisatsioonides ja see, et inimene saaks üldse oma toote valmis, siis ta pidi astuma sisse, väga valiv turvamees oli uksele, et ei sa ei saa, tule sisse. Nüüd ei ole mingit turvameest. Ja see, et teha ennast nüüd ühes klubist, selleks, et leida 600 inimese seast enda sõber ülesse, selleks on mingit kommunikatsiooni, ükskõik, kas see on silmside või mida iganes. See tähendab seda kommunikatsiooniinimest. Aina tähtsamaks on muutunud. Turundusse pannakse... plaadifirmade tulud on praegu vähenenud, me oleme praegu kuskil üheksakümnekolmanda aasta juures nagu selle ressursi mõttes nagu, aga panustatakse võrreldes varasemaga rohkem nagu turundusse. Seal oleks mul lihtsalt vaja üht väga head strateegiatüüpi, aga see strateegiatüüp ei tohi olla nagu see, et ma teen selle strateegia ja ma ise ei tee, et see on nagu see, et ma teen selle strateegia ja ma teen selle ära ka nagu. See jah, need on need ülesanded. Neid on väga erikoelisi nagu.

Aga tegelt on materjali, mille kallal töötada onju?

ORG2: Absoluutselt. Kõik alates sellest organisatsioonist kuni mujale, kui need inimesed on nagu olemas, nad suudavad sõnastada oma huvid ja kui ma näen, et see on see inimene, kellega ma tahan

tööd teha nagu koos, siis ma arvan, et me oleme kõik lõpuks võitjad, aga kui ma ei näe seda, siis see nagu mul on probleem, teeme midagi.

Aga üldiselt sa näeksid sellist koostöövormi ka, et on mitte probleem, vaid ongi ülesanne, võtavadki selle ürituse, võtavad ühe üritustesarja ja töötavad selle kallal näiteks paar kuud tiimina?

ORG2: Jah.

Et ükskõik, kuidas nad seda omavahel jaotavad, et võtavad kätte ja teevad, kui toimib, siis see on sinu jaoks okei?

ORG2: Selle puhul võin ma ühe näite veel tuua sisse. Väga detailse, aga näiteks ütleme, et mõni bänd annaks välja oma singli koos videoga. See vahe tõenäoliselt nende kahe peale jääb kolm nädalat ja see ettevalmistus võib tegelt mingi aasta ka olla. Aga ütleme, et nagu see kõige tihedam aeg jääbki kaks kuud. Alates sellest, kuhu gruppidesse ta Facebookis läheb kuni selleni, mis sõnumit sa kommunikeerid nagu nendesse vana meedia kanalitesse, sest need toetavad üksteist nagu. Ja seal ma näeks kohe 4 inimest, kelle ma paneks kohe tööle ja ma arvan, et me kõik võidaks väga palju. Aga see jääb sellest majast väljapoole. Siin majas oleks ürituse põhjal, siis oleks siuke optimaalne oleks kaks inimest pigem. Aga jah, see rühmade suurus on väga oluline.

Selle rühmade suurusega ülikooli kontekst seab teatavad piirangud, et ei saa lõputult neid ettevõtteid kaasata ühe aine raames ja siis tekivadki sellised 4-5 ja lausa 6-liikmelised rühmad vahepeal, et see on selline asi, millega ei saa väga vabalt mängida, et muidu jääks ühte rühma 8 inimest ja teise kaks.

ORG2: Sellisel juhul ma arvan, et saaks ikka tegelikult, siis oleks võimalus nagu kas siin majas, et meil on 10 üritust nädalas, et siis saab ju valida. Me oleks võinud tegelt, kui praegu sõnastada nii, et ma pean neid kaks kuud kasutama, mitte nagu meil on probleem, mida nad peavad lahendama, aga et kaks kuud kasutada näiteks töö juures, siis ma oleks võinud öelda, et okei, ma teen ühe nädala ise seda, järgmine nädal teeb. No teid on neli kokku, kaks inimest teeb sellest, järgmine nädal teeb üks sots ja teine tavameedia, ülejärgmine nädal olen üksi ja nädal pärast seda on teine pool, et see kuidagi.

Et kuidagi nagu selline plaan paika panna?

ORG2: Jah, täpselt. Plaan, mis on kooskõlastatud õppejõuga jälle võib-olla, et ma saaks aru, sest tudengite eesmärk, olenevalt tudengitest endist... mõned on väga motiveeritud tudengid, teised on lihtsalt sellised, kes tahavad paberit saada. Nende eesmärgid on väga erinevad kohtades ja nende eesmärk võib ka olla see, et öelda võimalikult vähe, et nad peavad võimalikult vähe tegema, ja nende ülimateeritud inimeste oma võib olla see, et nad tahavad nagu õppida võimalikult palju ja selleks, et

kui ma saaks kohtuda selle juhendajaga, siis ma saaks aru, mis see eesmärk on, et kas... mis vallas täpselt, äkki see sotsmeedia on selline, et seda ei tohikski olla seal, et konkreetse aine eesmärk on hoopis selline või vastupidi.

Aga kas sa arvad, et sa oleksid avatud sellistele täiesti teistele väljunditele ka, et kui näiteks õppejõud ütleb, et oo see sotsiaalmeedia ei ole meie teema ikka praegu üldse, et leidke midagi muud. Kuidas sa sellesse suhtuksid?

ORG2: Ma ei oska öelda nagu.

Sõltub olukorrast vist, eks.

ORG2: Ma olen ise keeleteadust õppinud eks, et siis ma kujutan ette, et ma ei tea, mõtlen mingi hea näite välja praegu. Tee nagu mingile suurele korpusele analüüs, 18. sajandi mingi kirjakeel ja siis on mingi suuline kõnekeel, et ma ei lähe rääkima selles suulises kõnekeeles, et tegeleks selle korpusega, mis tegeleb 18. sajandiga ja vastupidi. Iga asi tegeleb oma erialaga ja arusaadavalt, sest õppejõud ei ole nagu imeinimine. Tal on ka nagu oma uneaeg ja nii edasi, et ta teab mingist valdkonnast ja oskab seal suunata nagu edasi. Ja kui ma oskaks kujundada enda vaadet seal sees ja võib-olla diskuteerida selle õppejõuga, et kas see on ikkagi hea mõte jätta sotsmeedia välja, et minu perspektiivist on see praegu just see, mida kõik otsivad. Ränk, sõbra postitus (*konkreetsest firmast*), nemad otsivad seda, mina otsin seda, just, ja ma näen, et ma olen ise liiga vana, ma näen, et kõige säravam äriprojekt sünnib kuskil Viljandis mingi 16-aastaselt poisilt, kes teab seda, misasi see Snapchat on. Ma rääkisin eile ühe semiootikuga, me kumbki ei saanud eile aru, misasi see on, et mingi pilt läheb üles ja kaob, et milleks seda vaja on? Ja sinu jaoks on see ka praegu naljakas, et noh, päriselt, et see aeg liigub aina kiiremini, et me peame leidma nagu mingi ühispinna ja võib-olla õppejõudude jaoks on üldse, et nad ei adu, et see on minu ja mingite inimeste vajadus. Ja võib-olla ka mingid teatriasutused ei adu seda, aga võib-olla nad aduvad seda aasta pärast, võib-olla ei tahagi nad seda, võib-olla neil ei ole seda.

No selles mõttes, et kommunikatsiooniõpe liigub pigem ikkagi selles suunas, et selle uue meedia ja selle kõigega ikkagi kaasas käia, hoida ennast ka nende trendidega kursis. Et no kasvõi näiteks see näide, et praegu käib külalisesinejaid näiteks rääkimas sellest, kuidas kaasata blogisid turundusse, et tegelikult ülikool ikkagi püüab käia kaasas.

ORG2: Ja see ongi äge! Ja teistpidi ikkagi see, ma ei pea ennast nagu elusees laiema haardega inimeseks, aga kindlasti jälle selles peenmehaanikas, mis oleks huvitavat, kui see ei ole ju võimatu ja võib-olla oleks see nagu põnev, kui kommunikatsioonis oleks kultuur, see asi ja see asi, võib-olla ei ole see hea mõte ja võib-olla on, aga kui sa mainisid blogisid, siis rääkisin ühe UK ühe suurima nagu ajakirja ajakirjanikuga, kes samal ajal on PRi teinud nagu, et hoopis mingi teine süsteem ja ta ütles, et need blogid ei ole nagu, et seal ei ole mitte midagi nagu. Seal on *playlist*'id ja see on ka omamoodi

kommunikatsioon, et kuhu su singel jõuab ja... mul oleks lihtsalt nii äge õppida mingi kommunikatsioonitudengiga seda, mis strateegia toimib, sest lihtsalt endal on ikka mingi väljakujunenud süsteem, mida saaks koos nagu, noh, kaks kuud ja selle vältel jõuad sa teha nagu mingi retsi hüppe mingis alas, okei, mitte retsi, aga suudad panustada mingi ala arengusse, et see ei kõla nagu reaalselt.

Aga see on üks väike mingi nüanss, esimene samm õiges suunas.

ORG2: Mingites valdkondades see on jumala reaalne. Muusikas, täiesti võimalik, sest seal praegu on põhimõtteliselt niimoodi, et sa õpetad kedagi lugema ja sa oled ise lugenud mingi 10 000 raamatut läbi ja sa õpetad kellelegi esimesi ridu ja seal kõrval on keegi, kes on õppinud mingist teisest registrist õppinud lugema teisi ridu ja siis see hakkab...

Tulemus on nagu võimas, onju.

ORG2: Kiirem ja vähemalt on tulemus!

Mhmmh, et ei jää soiku kuskile. Ma arvan, et mul on kõik sihukesed kriitilised küsimused seoses selle koostööga kaetud. Kas sul on endal tekkinud mingi mõte, mida sa sooviksid lisada just selle ülikooli ja ettevõtte koostöö osas kommunikatsioonis?

ORG2: Ma arvan, et ei ole. Saigi kõik räägitud, et lihtsalt see sama nagu suhtlus ja koos arenemine, et ma mainin ühe näite veel. Ma olen näinud mingit ettevõtlusõppejõudu, kes tagub, sealsamas jah, kes tagub mingit asja ja ma näen, et ta ei adu seda valdkonda. Ja sulle keegi räägib mingitest... valdkonnaspetsiifilised asjad ei ole seksikad, et sa hakkaks sellesse süvenema onju. Ma kuulasin näiteks mingit eile mingit Vikerraadios mingi oli, mingit järellindistust mingist saatest, kus öeldi, et nii tore on kirjandust levitada nii, et viskad lendlehti, et kuskil loeti, nii äge, et vot äkki peaks hoopis niimoodi kirjandust levitama, aga samal ajal ma nägin mingit, ise tegin seda (*konkreetses bändi*) projekti, üks bänd.

Olen kuulnud täitsa!

ORG2: Lihtsalt ma nägin, et nokakates tüübid laulsidki lõpuks Betti Alverit, võib-olla see lahendus oli hoopis seal, et kommunikatsioon omavahel toimiks, et need valdkonnas asjad ei ole tihtipeale nii seksikad, et nad paistaks silma väga abstraktsele inimesele, et siis see kommunikatsioon nende ettevõtjate ja juhendajate vahel peaks nagu olema tugevam.

Aga aitäh sulle!